

ges op af kommuneplanerne. Det er der styr på med den aftale, der er indgået.

(Kort bemærkning).

Pia Boisen (EL):

Forventer ordføreren, at de regionale udviklingsplaner bliver lige så bindende som de nuværende regionsplaner, f.eks. sådan, at man lægger fast, hvordan arealerne skal bruges?

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Nej, det håber jeg sandelig ikke, for regionsplanerne har været et alt for stift system at køre med. Der vil være betydelig mere fleksibilitet i de regionale udviklingsplaner, men dog på en sådan måde, at der er tale om en egentlig planlægning, så der ikke bliver bygget og startet aktiviteter, som ikke passer ind i den overordnede plan, som der bliver lagt i de regionale udviklingsplaner.

Kl. 16.40

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Hr. Knud Erik Kirkegaard sagde i sin ordførertale, at det sociale område var præcist gennemtænkt. Derfor vil jeg godt spørge til børn og unge-området i socialpolitikken. Vi opnåede jo under forhandlingen en fælles erkendelse af, at der er nogle borgere, som har så specielle behov, at det kræver et meget stort fagligt grundlag at kunne løse den opgave tilfredsstillende. Men den erkendelse er altså ikke nået til børneområdet, det er kun voksenområdet, og derfor vil jeg godt spørge ordføreren, hvilken begrundelse der ligger til grund.

Det handler netop ikke om pyramider af politikere – det vil jeg i øvrigt godt have mig frabedt at blive lagt i munden – men derimod om, at der ikke er nogen logik i, at der skal være et specialiseret niveau for voksne, men ikke for børn.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Det er jo sådan efter aftalen, at på det sociale område for børn og voksne, på specialundervisningsrådet for børn og for voksne, er myndighedsansvaret og finansieringsansvaret lagt det samme sted, nemlig i kommunen.

Så er det rigtigt, at der er lidt forskellige modeller for, hvordan driftsopgaven skal løses, hvor man på det sociale område typisk placerer det som en driftsopgave i regionerne, mens man

med hensyn til f.eks. adfærdsvanskelige børn og unge forventer, at det bliver en institution, som bliver drevet i kommunalt regi.

Men der vil dog stadig væk også være en mulighed for, hvis det ligger i naturlig forlængelse af en opgave, som man løser i regionerne, at kommunerne kan bede regionerne om at løse opgaven for sig, altså ud fra en entreprenørmodel.

Så næsten uanset hvad man kan forestille sig af komplekse problemstillinger rundtomkring, er aftalen skruet sådan sammen, at de vil kunne løses på fuldt forsvarlig vis.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Men hr. Knud Erik Kirkegaard medgiver i sit svar, at der er fremlagt forskellige organiseringsprincipper for henholdsvis voksne og for børn. Der synes jeg ikke, jeg endnu har fået noget svar på hvorfor.

Vi kan diskutere organiseringsprincipperne, men med hensyn til spørgsmålet om, hvorfor der skulle være forskel på at have et specialiseret behov, når man er 15 år, og når man er 19 år, synes jeg, jeg mangler et svar på, hvorfor man har valgt at lægge to forskellige modeller frem.

Jeg spørger sådan set mest af alt, fordi der er utrolig mange forældre ude i det ganske land, som er dybt bekymrede for, om det faglige niveau, deres børn har behov for, rent faktisk kan opretholdes, og det er derfor, jeg synes, at der er behov for at få at vide helt klart, hvorfor man i aftalen har gjort den forskel på voksne og børn.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Jamen jeg er fuldstændig klar over, at der kan være bekymring i forældre kredse, og det kan jeg da godt forstå, når man lytter til indlæg som det, vi lige har hørt fra fru Sandy Brinck. Fru Sandy Brinck opfatter det åbenbart som hendes rolle at jage den største skræk i livet på folk, som måske i forvejen har det svært.

Jeg vil godt sige til fru Sandy Brinck: Vi vil ikke med det her nøjes med en ambition om at undgå forringelser på det sociale område, hverken for børn eller voksne, uanset hvordan vi organiserer det. Vores ambition er at skabe nogle rammer, der muliggør forbedringer. Det er vores klare ambition, og vi har til hensigt at følge den ambition til døren, og derfor behøver man ikke at have den frygt. Vi skal nok drage omsorg for, at der bliver taget hånd om alle handicapgrup-